

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

4.2 – KRISTUS ALT OG I ALLE

”Kristus er alt og i alle,” - Kolossenserbrevet 3,11

(s.31) Et ord, der som en lysstråle rammer mange af de vildfarelser, egenretfærdigheden fører ud i. Men også et ord, som trøster og kvæger [styrker] de elendige, ligegyldigt i hvad åndelig nød og bekymring de er.

Kristus alt og i alle – det er hemmeligheden i en kristens retfærdighed, helliggørelse og styrke og bevarelse i nåden. Det er også hemmeligheden i den forunderlige fred, glæde og frimodighed, der præger visse mennesker midt i den største svaghed og usselhed. Kristus alt og i alle – en kort sætning, hvad ordlyden angår – og dermed mener mange sig færdige – en så vanskelig at efterleve i tider med hvor nød og sorg.

Kristus alt og i alle – det er også kendetegnet på en ret kristen til forskel fra alle andre slags fromme. En kristen er nemlig et menneske, for hvem Kristus er blevet alt i alting. Mange er nok religiøse, men skal de være ærlige, er der meget andet af åndelig art, de anser for at være vigtigere end Kristus. Derfor drejer deres tanker og deres tale sig også mere om disse ting end om ham. *”I ransager skrifterne,”* siger Jesus, *”fordi I mener i dem at have evigt liv, og det er dem, som vidner om mig. Og dog vil I ikke komme til mig for at få liv.”* [Joh. 5,39-40].

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

”Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.” [Matt. 12,34]. Derfor vil det altid kunne høres af talen, hvad hjertet sætter højest. Et ord som dette vil disse religiøse mennesker imidlertid være i stand til at læse uden så megen oprigtighed, at de tager deres (s.32) egen stilling op til overvejelse. Og bliver de end påmindet og overbevist om deres hykleri og forfærdelige selvbedrag og på en vis måde føler sig ramt, kan de endda være så forblindende, at de ikke er i stand til at være oprigtige mod sig selv. Men der er andre, som af anden årsag har brug for at høre dette: *’Kristus alt og i alle’*.

Mennesker, som er ganske nær ved Guds rige f.eks. Eller mennesker, som i virkeligheden tror på Kristus, men dog ikke ved, hvad de ejer i ham, og derfor gør sig mange overflødige bekymringer. Bekymringer, som vel ikke helt kan undgås, men som ikke i den grad skulle virke tyngende på hele deres liv, om blot de vidste, hvad de ejer i Kristus. *”Dette har jeg skrevet til jer,”* siger Johannes, *”for at I skal vide, at I har evigt liv, I, som tror på Guds Søns navn.”* [1.Joh. 5,13].

Jeg vil aldrig kunne stå fast og forblive i nåden, sukker den ene. Hvor mange er der ikke, som falder fra, og hvor mange og mange slags er ikke farerne! Hvad vil der da ikke kunne ske med mig, som er så utrolig svag og har et så letsindigt hjerte! Jeg bliver aldrig andet end en slave under synden, klager en anden. Jeg ser det onde, men kan ikke stå imod. Jeg har forsøgt at tro og bede, våge og kæmpe, for om muligt derved at opnå nogen virkelig og varig helliggørelse. Men nej! Jeg bliver blot længere jo værre! Min synd står mig altid for øje, lyder det fra en tredje. Jeg får ingen fred, ingen vished om Guds nåde og forladelse. Min samvittighed anklager mig fremdeles, og desuden kan jeg umuligt blive, som en kristen bør være! Med mig er det endnu værre, siger en fjerde. Jeg kan

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

ikke engang angre min synd eller forfærdes over min tilstand. Jeg er så fuldstændig kold og hård og død og ligegyldig!

I alle disse bekymringer er hovedfejlen altid den, at man glemmer Kristus. Man ser fuldstændig bort fra Kristus, skænker ham overhovedet ikke en tanke. Man lever sit liv, som om der (s.33) ingen frelser var til, ingen tilstrækkelig retfærdighed for Gud, ingen almægtig hjælper, ingen omsorgsfuld hyrde. Man lever, som om mennesket var fuldstændig overladt til sig selv – som om hver især skulle være sin egen frelser, selv tilvejebringe den retfærdighed der gælder for Gud, være sin egen hyrde, sin egen hjælper, sin egen styrke.

Dette forfærdelige vantroens mørke er således grunden til alt ondt. Thi for alting var der lægedom og hjælp, hvis blot Kristus fik lov at være alt i alle. Han, som er os given af Gud til både ”retfærdighed, helliggørelse og forløsning.” [1.Kor. 1,30].

”Jesus Kristus er den sande Gud og det evige liv.” siger Johannes [1.Joh. 5,20]

”Og dette er vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt liv, og det liv er i hans søn. Den, som har Sønnen, har livet. - Dette har jeg skrevet til jer, for at I skal vide, at I har evigt liv, I, som tror på Guds Søns navn.” [1.Joh. 5,11-13].

Når Gud har elsket verden så højt, at han gav den sin enbårne søn [Joh. 3,16], så gav han den i og med ham det evige liv. *”Alt, hvad der tjener til liv og guds frygt”* [2.Pet. 1,3], har han således givet os, thi *”Gud besluttede at lade hele fylden bo i ham og ved ham at forlige alt med sig.”* [Kolossenserbrevet 1,19-20].

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

Den, som blot har Sønnen, behøver således aldrig at savne hjælp. Derfor bærer også Sønnen med rette de navne, Skriften tillægger ham. *”Vor frelses banebryder”* [Hebr. 2,10] - *”vore sjæles hyrde og tilsynsmand”* [1.Pet. 2,25] - *”Herren, vor retfærdighed”* [Jeremias 33,16] - *”vor talsmand hos Faderen”* [1.Joh. 2,1] - *”Immanuel”* [Matt. 1,23] - *”Underfuld-rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste”* [Esajas 9,5] –

Kort sagt: Jesus, en frelser. Og som sådan er Kristus givet til alle. *”Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde.”* [Galaterne 3,28].

”Thi således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” [Joh. 3,16].

Der findes ingen så uværdig, ingen så dybt sunken, fordærvet og ulykkelig, at ikke Guds enbårne søn er givet også til ham. (s.34) Den store gave er givet til hele den faldne menneskeslægt, thi *”således elskede Gud verden”*. Han, vor store Gud, som har skabt verden og drager omsorg for den i stort og småt, har også sørger for, at ingen behøver at gå fortabt.

”For intet solgtes I, og uden sølv skal I løskøbes.” [Esajas 52,3]. Den, som da ved med sig selv, at han er et medlem af denne dyre, men faldne menneskeslægt og således er indbefattet i *”verden”*, han ved også, at han har fået en stor gave: *”Guds enbårne søn”*. Tager han sig dernæst for at undersøge, om ikke denne gave langt opvejer alt ondt, soner, råder bod på og hjælper for alt, så turde han også blive indbefattet i *”enhver som tror”*, og da følger som en given sag det tredje: at han *”ikke skal fortabes, men have evigt liv.”*

Den derimod, som ikke vil tro Sønnen, bortkaster *selv* den gave, der var ham givet, og agter sig selv uværdig til det evige liv. Dette, at Kristus er alt og i alle

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

– mon ikke det skulle være nok også for dem, der har særlige vanskeligheder og gør sig særlige skrump. Det vil vi nu tage os for at undersøge. Vor største nød er synden. Intet i verden klages der over som den. Synden, som bestandig hænger ved os, tynger og tilsmudser vor samvittighed og stjæler vor frimodighed over for Gud. Nu er der ingen tvivl om, at enhver, som læser dette, allerede længe har vidst, at det netop var for denne nøds skyld, at Kristus kom til verden. De ved, at det var for syndens skyld, hans blod måtte flyde, og at han alene er vor retfærdighed for Gud. Men desuagtet er der næppe nogen, der ejer så stort et lys og så stærk en tro, at han ikke kommer i vildrede, når synd og samvittighedsbebrejdelser plager ham selv. Da opfører han sig, som om Kristus overhovedet ikke eksisterede – eller intet formåede. Så falsk og egen-retfærdigt er menneskets hjerte, at samtidig (s.35) med, at man med munden bekender: 'Jeg er en synder, en stor synder', er man i virkeligheden en af de "raske", der ikke har brug for læge" [se Lukas 5,31].

Og samtidig med, at man med munden bekender: 'Kristus er synderes frelser og vor eneste retfærdighed for Gud,' føjer man til i sit hjerte: 'men kun, når man selv er ren og retfærdig og from.' Lige så snart man derfor opdager virkelig synd hos sig selv, står man forundret og rådvild og ved hverken ud eller ind – som om Kristus og hans retfærdighed intet betød. Da hedder det: Ak, jeg er jo en ugudelig en! Det gode, jeg burde have gjort, har jeg forsømt, og det onde, jeg burde have undgået, har jeg øvet. [se Romerbrevet 7,19]. Om ret og uret har jeg vidst besked, og det er således mod bedre vidende, jeg har syndet. Dertil kommer, at mit hjerte er så hårdt og ligegyldigt, så blottet for al følelse. Hvordan kan jeg da tro, at jeg har nåde og barnekår hos Gud? Nej, for mig er der ikke mere noget håb.

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

Kære sjæl! Det er i sandhed forfærdende, at du har syndet, som du siger, du har. Bedre havde det været, om du havde været på vagt, så det aldrig var sket. Og du har visselig fortjent, at Gud skulle være vred på dig og ikke mere ville vide af dig som sit barn. Men så vidt skal det dog ikke komme – for så vidt du ikke selv stiller dig modvilligt an og støder Guds nåde fra dig. Der findes nemlig en, hvis navn er Jesus Kristus, Guds og jomfru Marias søn, som er kommet her til vor jord ene og alene for at hjælpe disse nødstedte syndere, som trods al kundskab og alle gode forsætter ikke er i stand til at hjælpe sig selv. Han har med dette for øje ofret sit liv og sit blod på korsets træ. Og dette offer blev sandelig ikke bragt for fromme og retfærdige, men for syndere. *”Ikke for indbildte, men for virkelige syndere, ikke for små og ubetydelige, men for store og grove, ikke for en eller to, men for alle, ikke for overvundne og udslettede, men for endnu ubesejrede syndere”* (Luther).

Med dette sit udgydte offerblod er han en gang for alle gået (s.36) ind i helligdommen og har vundet en evig forløsning. Det var dette offer for synd, Gud selv havde bestemt skulle bringes for verdens frelse. Derfor hedder det ”Guds Lam”, og derfor er Gud ved dette offer fuldkommen tilfredsstillet. Altså har du her løsepenge, som til evig tid gælder for Gud – og gælder tusinde gange mere end alle dine synder, var disse end tusinde gange flere og større, end de er. De er dog i sammenligning med Guds Søns blod som små gnister mod det store hav.

Heraf følger, at hvor sørgeligt det end er med synden, som bestandig hænger ved os, bestandig strider mod ånden og bestandig overrumpler os, så burde vi dog med rette eje en højere fred, en evig og urokkelig fred i Kristus, han, som alene er vor retfærdighed. Mange oprigtige kristne lader sig i den grad

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

forurolige af deres daglige fejltrin, at de sjældent har nogen rigtig glad dag. De burde betænke, at hvor sørgelig en sag end synden er, så er Kristus, Guds enbårne søn, som for syndens skyld blev givet hen, dog tusinde gange større og mere betydningsfuld, og at den retfærdighed, de således ejer for Gud, tusinde gange opvejer alle deres fejltrin og mangler. Ansigt til ansigt med disse kendsgerninger burde vi, Gud til ære, mere glæde os over og rose og af nåden end ængstes og Kristus blive vort alt i alle.

Når vi selv bliver et intet, og Kristus bliver vort alt [Joh. 3,30] da kan vi på samme tid glædes i ham og bedrøves over os selv. Altså mister jeg ikke Guds nåde, om jeg på grund af kødets svaghed og ondskab fejler og falder?

Her vil fornuft og følelse sige jo. Men Gud bevare os for at mene, at vi ejer Guds nåde den stund, vi i vore egne øjne er fromme, og mister den, så snart vi falder i synd. Det ville jo være en åbenlys fremhævelse af vor egen retfærdighed på bekostning af Kristus og alt, hvad han ved blodet har vundet. (s.37) Det ville være at fornægte det centrale i evangeliet – og at gøre, hvad Paulus kalder at ”ophæve Guds nåde”.

At det er dette, han tænker på, ser vi af sammenhængen. Han siger nemlig: ”Jeg ophæver ikke Guds nåde, thi var der retfærdighed ved loven, så var jo Kristus død til ingen nytte.” [Galaterne 2,21]. Og hvis ikke Kristus med sin blodsudgydelse, død og opstandelse var os til nogen nytte, hvad havde vi da at takke for og glædes ved? Da var det ude med os, thi ”hvem mærker selv, at han fejler?” siger Skriften [Salme 19,13], og ”der er intet menneske, som ikke synder.” [1.Kongebog 8,46; Romerbrevet 3,23]. Var nåden afhængig af noget hos os, så levede vi i et gerningsrige, der herskede over nåden, og ikke i et

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

nåderige, der hersker over gerningerne. Og da var i sandhed Kristus død til ingen nytte [Galaterbrevet 2,21].

1.Joh. 2,1 siger os noget helt andet. ”*Børnlille,*” siger apostlen, ”*dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.*”

Fordyb dig i dette herlige vers. Vel advarer apostlen for synden, men skulle det ulykkelige ske, siger han, at nogen synder, da skal en sådan vide, at han netop da har en talsmand hos Faderen. Thi hvornår skulle en talsmand vel ellers stå til tjeneste? Den, som ikke har syndet, behøver ingen talsmand. Og denne vor talsmand, Jesus Kristus, kaldes den retfærdige. Talsmanden er retfærdig, det skal være vor trøst. Det er Kristi retfærdighed og ikke vor, det kommer an på.

Jesus siger det selv, at den retfærdighed, talsmanden, når han kom, skulle overbevise verden om, var den, at han gik til Faderen. Og denne Jesu gang til Faderen bestod i hans forsoningsdød. Ja, siger måske nogen, men heller ikke Kristi retfærdighed føler jeg i mig! Hvad vil det sige? Hvordan skulle det gå til at føle retfærdighed i sig? Eller hvad menes der mon med Kristi retfærdighed?

(s.38) Det er en mesterlig djævelens list, når han indbilder os, at det skulle være noget, der virkes af Gud i vort hjerte. Kristi retfærdighed består ikke i det hellige sind, den lighed med Jesus og efterfølgelse af ham, som virkes i os ved troen. Vel er alt dette et godt og overordentlig vigtigt værk og noget, der er uadskilleligt fra den sande tro. Men den retfærdighed, som alene består for Guds hellige øjne, er det ikke. Jesus siger noget helt andet: Jeg går til Faderen – jeg lider, dør og går med soningsblodet ind i det allerhelligste. Det er al jeres retfærdighed for Gud.

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

Gennem Skriften som helhed går det samme Guds ords vidnesbyrd.

”Min retfærdige tjener skal retfærdiggøre de mange, han, som bar deres overtrædelser.” [Esajas 53,11].

”Og det navn, man skal give ham, er: Herren, vor retfærdighed.” [Jeremias 23,6].

Johannes kaldte ham *”Jesus Kristus, den retfærdige.”* [1.Joh. 2,1]. Med Kristi retfærdighed menes således det, han selv personlig gjorde og led for os, en retfærdig for uretfærdige, og at han med denne sin fortjeneste træder frem for Guds Åsyn til bedste for os. Men på denne måde bliver menneskets indsats lig nul. Kristus derimod bliver alt i alle. Ja, blot jeg rigtig kunne tro, indvender nogen. Jeg ved jo, at den, som er vantro, skal blive fordømt. Jeg har forsøgt at tro, men kan ikke rigtig få det ind i mit hjerte. Højest sandsynligt – men netop på den måde skal du lære, at også troen er Guds gerning og gave. Sådan må det være, for at Kristus for alvor kan blive alt i alle. Så længe du derfor mener, at det at tro er noget, du selv skal kunne præstere, vil det mislykkes for dig. Det er Kristus og ikke dig, der i Hebræerbrevet 12,2 kaldes *”troens banebryder og fuldkommer”*.

(s.39) Og *”Ingen kan sige: Jesus er Herren! Uden ved Helligånden.”* [1.Kor. 12,3]. Ikke engang til at udtænke noget af os selv er vi duelige. [se 2.Kor. 3,5]. Det er altså Herren, der virker troen i os – og gør det på følgende måde: Dels forfølger han os med krav om forbedringer, for at vi derved skal bringes til erkendelse af vor ynkelige afmagt. Og dels lokker og opmuntrer han os i den grad med evangeliets herlige løfter, at vore hjerter fyldes af en inderlig længsel efter at kunne tro og således er beredt til at modtage den dyrebare gave, som

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

troen er. Og for øvrigt er troens værk begyndt allerede der, hvor man ønsker at kunne tro. Thi da har man opgivet alle egne forsøg på at vinde retfærdighed og har sat sit håb til Kristus alene. Og eftersom liv og salighed ikke ligger i troen og mindst af alt i den fulde vished og klarhed, men i troens genstand, som er Kristus, så regner Gud os allerede denne svage tro til retfærdighed.

Hvor mange kom ikke til Jesus med en tro, der blot var et eneste råb om hjælp, og fik af ham det vidnesbyrd: *”Din tro har frelst dig, gå bort med fred!”* [Lukas 7,50].

Om dette siger Luther: *”Nu må det for en kristen komme dertil, at han gør Gud den ære at holde det, han har sagt, for sandt, og betragte sin egen vantro som løgn. Og hvor dette er tilfældet, har allerede Helligånden været i virksomhed. Troens værk er begyndt. Hjertet er så vidt opladt, at det kan gribe denne skat, som er større end både himmel og jord. Ganske vist sker det endnu i megen skrøbelighed. Thi det er umuligt her på jorden at nå dertil, at man føler troen, som det sig bør. Længere end til Åndens brændende ønsker og uudsigelige sukker er der ingen, der når. ”O, gid det var sandt!” hedder det da. ”Ak, kunne jeg blot tro det!” ”Vidste jeg blot, at det var mit!”*

Det er altså i Kristus, al retfærdighed ligger, og ikke i vor tro. Det er hans retfærdighed, vi skal stille mellem Gud og os, og (s.40) ikke vor tro. Det er ikke på troen, vi skal fæste vort blik, men på Kristus. Dette er den rette tro.

Denne tro er imidlertid ikke noget, vi kan tage af os selv. Når vi da oplever, at alt, hvad vi hører og læser om Kristus, ingen kraft giver os hverken til tro eller fred, skal vi til vor trøst komme i hu, at også, hvad dette angår, er vi sat ud af spillet og sagen lagt i en andens hånd, vor trofaste og almægtige Herres. Hans

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

sag er det et virke troen i vore hjerter. Ham er det, der bærer navnet *”troens banebryder og fuldender”* [Hebræerbrevet 12,2]. Os tilkommer det med disciplene at bede: *”Herre, forøg os troen!”* [Lukas 17,5].

Allerede dette er en tro, som åbner vej for en større. Og således lærer vi, også hvad dette angår, af hjertet at sige: *”Kristus alt og i alle.”* [Kolossenserbrevet 3,11]. Men – vil endnu nogen sige – jeg er godt nok begyndt at tro, men jeg føler min svaghed så stærkt, snart på et punkt og snart på et andet. Hvordan skal jeg få mere kraft til virkelig at leve et helligt liv? Ak, hvor er det dog trist, at man atter igen skal være fuldstændig afhængig af Kristus! Ja, sådan ser virkelig gamle Adam på det. Men hvad er der at gøre? Når man ikke engang selv kan tro, hvordan skal det så gå med alt det andet? Troen er jo dog sjælen i det hele – som skrevet står:

”Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.” [1.Joh. 5,4] –

”Alt er muligt for den, som tror.” [Markus 9,23] –

Og *”Herrens glæde er jeres styrke.”* [Nehemias 8,10].

Når nu troen selv er Guds egen fri gave, må nødvendigvis alt, lige fra begyndelse til ende, blive Guds gaver, og hele legemet ud fra hovedet, Kristus, vokse Guds vækst. [se Kolossenserbrevet 2,19]. For et udmattet og ydmyget, men i Kristus tilfredsstillet nådebarn findes ikke herligere trøst. Det er også manges erfaring, at det samme, som de på et vist tidspunkt stred og stræbte med, og som forekom dem aldeles umuligt, til en anden tid, (s.41) når Gud gav tro, fred, glæde og kraft, gik ligesom af sig selv. Men skønt vi vel alle er villige til at indrømme dette, så glemmer vi det uophørligt igen. Den gamle, evindelige selvtilstrækkelighed stikker atter på ny sit slangehoved frem, minder om alt

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

det, man skulle og burde, og påviser umuligheden af at kunne tro, så svag, som man er. Man vil så nødig indrømme for sig selv, at man intet som helst formår – andet end det, som er ondt! Og følgen heraf er ofte usigelig kval, mørke, anfægtelse og vildfarelse. Ganske særlig, hvis man samtidig har dannet sig et helt andet billede af en kristen end det, Skriften tegner for os. Eller hvis man drømmer om at komme i besiddelse af en kraft, som man selv skulle kunne disponere over efter behag.

Når så ikke virkeligheden svarer til det fantasibillede af en kristen, man har dannet sig, bliver man forvirret og er parat til at nægte, at der i det hele taget er sket noget Åndens værk. Og forvirringen og fortvivlelsen fordobles derved, at man ubevidst i sin bøn foreskriver Gud tid og måde for bønheørelsen. Man tænker som så: Gud har jo da lovet at høre bøn, og dette, som jeg nu beder om, må nødvendigvis være efter hans vilje. Det kan dog ikke være hans mening, at jeg skal være så svag, så fuld af synd, ja rent ud sagt en djævelens træl. Når han desuagtet ikke hører mig, må jo grunden være den, at han helt har slået hånden af mig! - Og herfra er der kun et skridt til helt at fornægte Herren eller fortvivle.

Det var godt, om man i stedet gjorde sig klart, at Herren ofte fører sine hellige underligt. Paulus f.eks. bad tre gange Herren om, at "Satans engel" måtte vige fra ham, men fik til svar: "Min nåde er dig nok, til i magtesløshed udfolder min kraft sig helt." "Og derfor," siger han, "vil jeg langt hellere rose mig af min magtesløshed, for at Kristi kraft kan tage bolig i mig – thi når jeg er magtesløs, da er jeg stærk." [2.Kor. 12,1-10].

(s.42) Når jeg er magtesløs, da er jeg stærk – det er hemmeligheden i en kristens styrke. Det er, som vil apostlen sige: Den eneste hindring for min styrke er den,

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

at jeg er for stærk i mig selv. Jo stærkere jeg føler min afmagt, desto større Guds kraft får jeg, og desto lettere kan Gud gøre med mig, hvad han vil. Hvad Guds hensigt var med at sende Paulus denne "Satans engel" på halsen, finder vi i 2.Kor. 12,7. *"For at jeg ikke skal hovmode mig af de overmåde høje åbenbaringer,"* siger han.

Det er altså Guds måde at ydmyge os på. I 2.Kor. 1 fortæller apostlen om en anden lejlighed, hvor han var stedt i lige så stor nød. Han taler om en overvældende byrde, der blev lagt på dem, en byrde, der oversteg deres kræfter, så de endogså opgav håbet om at redde livet. *"Ja,"* siger han, *"i vore egne tanker havde vi fældet dødsdommen over os selv, for at vi ikke skulle sætte vor lid til os selv, men til Gud, som opvækker de døde."* [2.Kor. 1,9].

Har imidlertid mennesket ikke andet at sætte sin lid til end Gud, finder det straks situationen håbløs. Sådan er vi – og derfor trænger vi så vel til den øvelse, der her er tale om. Om Abraham, da han gik for at ofre Isak, står der, at han *"troede Gud, som gør de døde levende, og nævner det, der ikke er, som om det var"*. Han troede *"mod håb med håb"* [Rom. 4,17-18].

I 5.Mos. 8,15ff, taler Herren om sine førelse med Israel og siger, at det skete *"dig til ydmygelse og prøvelse for i de kommende dage at kunne gøre vel imod dig. Og sig ikke ved dig selv: "Det er mine egen kraft og min egen hånds styrke, der har skaffet mig den rigdom."* Men kom Herren din Gud i hu, thi ham er det, der giver dig kraft." Kort sagt: Jo før vi for alvor taber troen på vor egen kraft, desto bedre for os. Thi da falder vi i Herrens hånd, og hans barmhjertighed er stor.

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

Da siger vi til Herren: Du ser og ved jo, at jeg intet som helst formår. Slipper du mig, falder jeg fra (s.43) synd til synd, fra tvivl til tvivl, fra dårskab til dårskab. Til dig alene sætter jeg min lidt. Du har jo sagt, at skilt fra dig kan vi slet intet gøre [se Joh. 15,5]. Du har sagt, at du selv vil gøre det alt, du vil bære og redde. Og da skal det heller ikke vare længe, før vi erfarer, at det er sandt. Thi bliver blot Kristus vort alt, vender freden og kraften, vi så inderligt længtes efter, tilbage. Og da må vi bestandig stå stille i salig undren over, så let det går, det, som før syntes helt umuligt. Vi forstår, at hemmeligheden ligger deri, at Gud giver.

Og da har vi lært, hvad læres skulle: Kristus alt og i alle! Endelig turde måske nogen sige: Vel har jeg i øjeblikket nåde til at tro, men hvordan skal jeg kunne stå fast til det sidste. Hvor mange ser man ikke falde fra og gå fortabt. Hør da, hvad Jesus siger: *”Jeg er den gode hyrde. - Jeg kender mine, og mine kender mig. - Mine før hører min røst – og ingen skal rive dem ud af min hånd.”* [Joh. 10,11-18].

Disse ord så vel som Rom. 8,35-39 viser, at ingen behøver at være forsagt ved tanken på, hvordan man skal kunne stå fast, og ingen behøver at gå fortabt. Thi ingen skal kunne rive os ud af den gode hyrdes hånd, intet skal kunne skille os fra Gud kærlighed i Kristus Jesus.

Længere strækker Skriften sig ikke, når det gælder forsikringer angående denne sag. Mange, som ikke er tilfreds med at stå i et bestandigt afhængighedsforhold til Herren, ønsker en direkte forsikring om, at de aldrig skal kunne falde fra. En sådan forsikring giver Skriften imidlertid ikke. Den giver tværtimod eksempler på det modsatte og advarer alle og enhver for faren.

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

Beständig holdes vi således i samme stilling: i frygt for os selv og i tillid til Herren alene. Og netop denne stilling er os gavnlig. Hvorpå grunder vi da vores håb og vor trøst? Derpå, at Kristus, Guds søn, han, som har givet sit liv for os, er vor hyrde (s.44) – en hyrde, som vi har al grund til at tro, kun vil os det bedste.

Blev han ikke menneske for vor skyld, fristet i alle ting ligesom vi! [se Hebræerbrevet 4,15] Og satte han ikke til sidst sit liv til for fårene! Desuden er han almagtens Gud – hvem skulle da kunne røve det får, som bæres på hans skuldre, hører hans røst og holder sig tæt ved hans side!

På gode græsgange skal den gode hyrde – ifl. Ezekiel 34 – selv vogte sine får. Det er: han skal ved evangeliet opholde og styrke vor tro, opflamme vort håb og forøge vor kærlighed og tålmodighed og vor glæde i Herren. De vildfarne dyr vil han opsøge, bringe de adsplittede tilbage. Sker det, at vi går vildt, overlader han os ikke til vor skæbne. Han går efter det bortkomne får, kalder og lokker, og finder han det, lægger han det på sine skuldre med glæde. De sårede vil han forbinde. De svage vil han styrke. Og lammene vil han bære i favn.

Kort sagt: sin hjord vil han røgte, sine får vil han tage sig af, alt efter hvert enkeltes tarv og trang. Derpå grunder vi vor trøst og vort håb. Men skal da ikke fårene selv gøre noget til sagen? Om dem siger Herren kun dette ene: ”*Mine får hører min røst*” Joh. 10,27]. Det at høre hyrdens røst er dybest set det samme som at sætte sin lid til Herren. Thi den, hvis hjælp man regner med, hans røst giver man agt på. Men at høre hyrdens røst er tillige at adlyde og følge den og øve sig i at skelne den fra fremmede røster. Mere behøves ikke, thi alt, hvad den gode hyrde gør til vor bevarelse, gør han med sin ”røst”. Agter vi blot på den, skal ingen fjendtlig magt kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus. Thi

Rosenius Samlede Værker

Bind IV – Kristi retfærdighed

Kapitel 2: Kristus alt og i alle

Herren er større end alle, og han har højtideligt forsikret: ”*Ingen skal rive dem ud af min hånd.*” [Joh. 10,28]

Kristus alt og i alle! - dermed er alting sagt. Er jeg syndig, så er Kristus retfærdig. ”Herren vor retfærdighed” er hans navn. Kan jeg ikke tro, så er han ”troens banebryder og fuldender”. (s.45) Er jeg svag, så er han stærk. Er jeg angst og urolig – han er ingen af delene. Er jeg et svagt og værgeløst får, som let ledes vild, så er han den gode hyrde. Blot i Herren er min ros og min glæde – og ”Herrens glæde er jeres styrke”.

Historik:

Indtastet: 2. juni 2007

Korrektur: 31. oktober 2021

RoseniusNet.dk